

הספר בהיסטוריה

הזבוב החליט, כנראה שריח השיער של צ' מפריע לו (לי דווקא הוא מאד התאים) והמריא לחפש לו ראש אחר לזמזם מסביבו. הוא הגביע עוף לרום, כאילו סוקר ומחפש את חלקת היער המפתה ביותר וצלל לעבר הראש של ע' שכנתה לספסל של צ'. ע', שהבינה שהיא משמשת כמנחת למעופף הטרדן, התחילה לנופף בידיה כאילו גם היא מבקשת להמריא.

מחוגי השעון קפאו במקומם. רק מחוג השניות, באופטימיות חסרת פשר, המשיך את מהלכו המקרטע משנייה לשנייה.

כיתה ה' שנייה, בית ספר צפון תל-אביבי, 1959.

המורה י' – מורה בנשמה, אישה קטנה, מדברת בח' ו-ע', אוהבת את תלמידיה, מצפה מאתנו עם המון תחושה של שליחות, לגדול להיות אנשים טובים. היא מנסה לדחוס לראשינו העסוקים בעניינים ברומו של עולם, לפנות מעט זמן ממשחק הגוגואים¹ שזה עתה גמרנו לשחק (כן, מהתקופה שעוד אפשר היה לאכול את הגוגואים בסוף העונה – גוגואים בטעם של ניצחון), או מהמפלה הצורבת שספגנו במשחק הגולות אתמול, אחרי הלימודים, בחצר הבית של ע' – את הגולות, כמובן, אי אפשר לאכול...

¹ גוגואים – הרצני המשמש. היום, אחרי הנדסה גנטית, אי אפשר לאכול את הפנים – הוא מר מידי. למעשה גם לא תמיד טעים לאכול את המישמש. אז – כל מישמש היה דבש.

הזבוב, שנבהל מהתנועות המוזרות של ע', מצא לו מקום של כבוד על שולחני. הוא מטייל לו
בחריץ המיועד לעיפרון, משפשף את אפו ברגליו הקדמיות, מחפש פירורים שנשארו מארוחת
הצהריים שסיימנו לאכול.

המורה מנסה להסביר לנו פרק בהיסטוריה של האנושות. המחברת פתוחה, היא מצפה שנרשום.
אני משרבט במחברת מטוסים שזה עתה למדתי לצייר. כמה מטוסים כבר אפשר לצייר?! לרגע
אני מנסה להקשיב, אולי הזמן יעבור מהר יותר – אך לשווא. חוסר העניין שגיליתי עד כה איננו
משרת בכבוד את הניסיון הנואש שלי... אני שוקע שוב לחוסר תקווה, מתבונן בפעם המאה אל
מחוגי השעון שנשארו במקומם, אל הזבוב שנראה מרוצה ממקומו הנוכחי, אל החלון הפתוח
המזמין כל כך אל החוץ...

הכי נורא זה השעמום!

השעה 3 אחה"צ. אתה יושב בבית ליד שולחן הכתיבה שבמעלה המדרגות. היומן פתוח,
המחברת פתוחה, ספר היסטוריה פתוח... אתה 'מכין' שיעורי בית.

אתה מנסה... הרי הבטחת לעצמך בתחילת השנה שהשנה תהייה אחרת. ש'תיקח את עצמך
בידיים' כמו שאבא אומר. שתכין שיעורים, שתקשיב, שלא תפריע, שתלמד...

אתה מנסה, אבל השעמום חובט בך שוב ושוב ואין נורא ממנו.

ואתה יודע שתכשל במבחן...

ואתה יודע שהוריך ידעו...

ואתה יודע שהמורה תכעס...

ואתה יודע שלא תוכל ללכת לסרט...

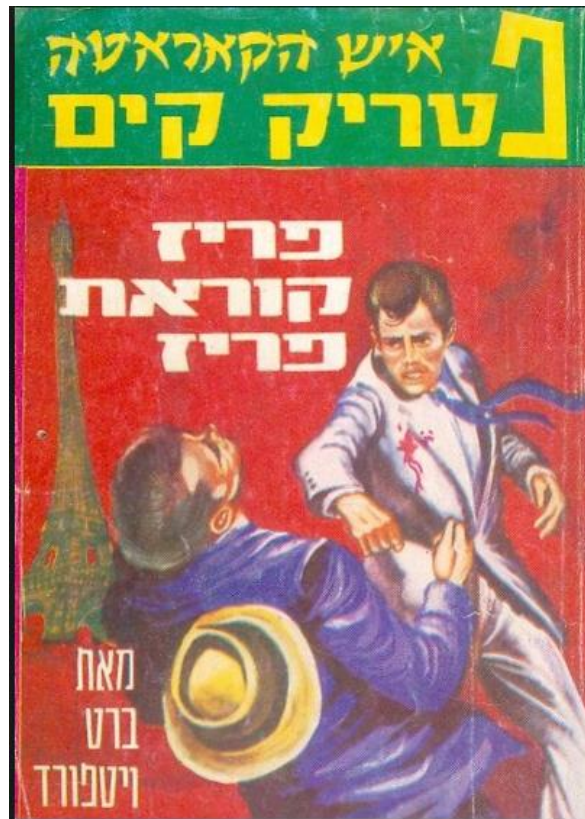
ואתה יודע שיהיה רע...

אתה פשוט לא יכול לגייס כוח ולקרוא את הפרק – ולא עוזרים האיומים, ולא עוזרות ההבטחות, ולא עוזרת העובדה שאתה מבין כמה חשוב שתעשה את זה לעתידך ולתפארת מדינת ישראל.

ואז, לאט לאט, היד זוחלת, כאילו מעצמה, כאילו ללא שום קשר לילד שמחובר אליה, לילד שיושב אחוז תיסכול ומבכה את עלומיו, כאילו משחררת את הילד המאחריות למזימה שהיא רוקחת... היד זוחלת אל מגירת השולחן, אל מתחת למחברות השוכבות שם, חופרת ושולה, כאילו מבלי משים...

אתה יושב שם ונראה מרותק. על השולחן לפניך ספר היסטוריה ומחברת פתוחה, וכל מי שהיה עולה עכשיו במדרגות לקומה השניה, היה יכול לחשוב שאתה עסוק במלאכת הקודש של הכנת שיעורי הבית בהיסטוריה...

בתוך ספר ההיסטוריה שוכב לו אחר כבוד, ספרון "פטריק קים" איש הקאראטה, עם זרועותיו המסוקסות, והוא עסוק מאד בלהציל את העולם מידי של טרוריסט מסוכן...

מפת הסיפור 'ספרי ההיסטוריה'

